

Súd: Okresný súd Skalica
Spisová značka: 1Cpr/1/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2711208689
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jarmila Bíliková
ECLI: ECLI:SK:OSSI:2012:2711208689.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Skalica sudkyňou Mgr. Jarmilou Bílikovou v právnej veci žalobcu: Ing. U. W., nar. XX.XX.XXXX, T. XX, XXX XX T., štátny občan SR, zastúpený advokátkou: Mgr. Gabriela Janíková, so sídlom Hviezdoslavovo nám. 7, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: SKAND Skalica, spol. s.r.o., so sídlom Nádražná 26, 909 01 Skalica, IČO: 33 101 560, zastúpený splnomocnencom: Řehák & Tisoň, spol. s.r.o., so sídlom Komenského 437/62, 909 01 Skalica, IČO: 47 235 349 o zaplatenie náhrady mzdy, takto

rozhodol:

I.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za čas od 1.4.2009 do 30.6.2010 v sume 10.853,70 eur brutto,

- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.6.2009 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.7.2009 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.8.2009 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.9.2009 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.10.2009 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.11.2009 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.12.2009 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.1.2010 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.2.2010 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.3.2010 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.4.2010 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.5.2010 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.6.2010 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.7.2010 do zaplatenia,
- spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 723,58 eur od 1.8.2010 do zaplatenia,

všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd žalobu vo zvyšku z a m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania v časti nároku náhrady mzdy za obdobie 12 mesiacov.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania a to trovy právneho zastúpenia v sume 1.514,04 eur splnomocnenkyňi žalobcu artvocate - advokátska kancelária, s.r.o., Hviezdoslavovo nám. 7, 811 02 Bratislava v sume 385,31 eur advokátke žalobcu, iné trovy v sume 12,42 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok v časti konania o náhradu mzdy v sume 651 eur Okresnému súdu Skalica do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 28.5.2009 domáhal, aby súd určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou dané žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je neplatné, pracovný pomer u žalovanej trvá a uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za čas od 1.4.2009 až do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru, ako i nahradí trovy konania. Žalobca návrh dôvodil tým, že výpoveď je neplatná z dôvodu, že nebola vopred prerokovaná so zástupcami zamestnancov v zmysle ustanovenia § 74 ZP, žalovaný si túto povinnosť nesplnil, zástupca zamestnancov sa s výpoveďou žalobcovi vopred neoboznámil, neprerokoval ju s nimi, ani o prerokovanie výpovede zástupcov zamestnancov nepožiadali. Ďalším dôvodom neplatnosti výpovede je skutočnosť, že nie je príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou zamestnávateľa tak, ako je uvedená vo výpovedi a nadbytočnosťou zamestnanca a nie je tak daný výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP. Dňa 1.10.1997 bola medzi účastníkmi uzavretá pracovná zmluva, v ktorej sa dohodli na tom, že žalobca bude vykonávať druh práce /funkciu „Smennový majster MKD“. V bode 7. pracovnej zmluvy je uvedené, že dohodnutý obsah pracovnej zmluvy možno zmeniť len vtedy, ak sa organizácia a pracovník dohodnú na jeho zmene, ktorá sa musí vykonať písomne v dodatku k pracovnej zmluve. Vo výpovedi zo dňa 22.12.2008 žalobca v súvislosti s ustanovením § 79 ZP oznámil žalovanému prípisom zo dňa 29.3.2009, doručeným dňa 31.3.2009, že považuje výpoveď za neplatnú a trvá na tom, aby ho žalovaný naďalej zamestnával a uplatnil právo na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru.

Uzneseniami zo dňa 9.9.2010 a 30.11.2010 súd pripustil na návrh žalobcu zmeny petitu žaloby v časti uplatnenej náhrady mzdy tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za čas od 1.4.2009 do 30.11.2010 v sume 19.692,22 eur s 9% úrokom z omeškania z jednotlivých mesačných súm vždy od prvého dňa nasledujúceho mesiaca.

Uznesením Okresného súdu Skalica č.k. 1Cpr/1/2011-160 zo dňa 7.2.2012 s opravným uznesením zo dňa 11.10.2012 súd pripustil zmenu petitu v časti náhrady mzdy tak, že žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku od 1.4.2009 do rozhodnutia súdu, a to náhradu mzdy za čas od 1.4.2009 do 21.12.2011 v sume 32.186,60 eur a úroky z omeškania 9% zo sumy 995,93

eur od 1.6.2009 do zaplattenia, 9% zo sumy 950,66€ od 1.7.2009 do zaplattenia, 9% zo sumy 995,93€ od 1.8.2009 do zaplattenia, 9% zo sumy 1.041,20 eur od 1.9.2009 do zaplattenia, 9% zo sumy 950,66 eur od 1.10.2009 do zaplattenia, 9% zo sumy 995,93 eur od 1.11.2009 do zaplattenia, 9% zo sumy 995,93 eur od 1.12.2009 do zaplattenia, 9% zo sumy 950,66 eur od 1.1.2010 do zaplattenia, 9% zo sumy 1.041,20 eur od 1.2.2010 do zaplattenia, 9% zo sumy 950,66 eur od 1.3.2010 do zaplattenia, 9% zo sumy 905,36 eur od 1.4.2010 do zaplattenia, 9% zo sumy 1.041,20 eur od 1.5.2010 do zaplattenia, 9% zo sumy 995,93 eur od 1.6.2010 do zaplattenia, 9% zo sumy 950,66 eur od 1.7.2010 do zaplattenia, 9% zo sumy 995,93 eur od 1.8.2010 do zaplattenia, 9% zo sumy 995,93 eur od 1.9.2010 do zaplattenia, 9% zo sumy 995,93 eur od 1.10.2010 do zaplattenia, 9% zo sumy 995,93 eur od 1.11.2010 do zaplattenia, 9% zo sumy 950,66 eur od 1.12.2010 do zaplattenia, 9% zo sumy 995,93 eur od 1.1.2011 do zaplattenia, 9% zo sumy 1.041,20 eur od 1.2.2011 do zaplattenia, 9% zo sumy 950,66 eur od 1.3.2011 do zaplattenia, 9% zo sumy 905,39 eur od 1.4.2011 do zaplattenia, 9% zo sumy 1.041,20 eur od 1.5.2011 do zaplattenia, 9% zo sumy 950,66 eur od 1.6.2011 do zaplattenia, 9% zo sumy 995,93 eur od 1.7.2011 do zaplattenia, 9% zo sumy 995,93 eur od 1.8.2011 do zaplattenia, 9% zo sumy 1.041,20 eur od 1.9.2011 do zaplattenia, 9% zo sumy 950,66 eur od 1.10.2011 do zaplattenia, 9% zo sumy 1.041,20 eur od 1.11.2011 do zaplattenia, 9% zo sumy 995,93 eur od 1.12.2011 do zaplattenia, 9% zo sumy 950,66 eur od 1.1.2012 do zaplattenia, 9% zo sumy 679,04 eur od 1.2.2012 do zaplattenia, ako aj trovy konania.

Hore uvedená žaloba podaná dňa 28.5.2009 ako celok bola pôvodne vedená pod sp. zn. 2C/159/2009. Okresný súd Skalica rozsudkom č.k 2C/159/2009-248 zo dňa 21.12.2010 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/31/2011-305 zo dňa 18.októbra 2011 určil, že výpoveď žalovanej zo dňa 22.12.2008, doručená žalobcovi dňa 23.12.2008 je neplatná a pracovný pomer medzi účastníkmi trvá a vylúčil na samostatné konanie v časti uplatneného nároku na zaplattenie náhrady mzdy žalobcovi (toho času vedené Okresným súdom Skalica pod sp. zn. 1Cpr/1/2011). Rozsudok Okresného súdu Skalica č.k. 2C/159/2009-248 nadobudlo právoplatnosť dňa 20.12.2011.

Žalovaný navrhol, aby súd priznal žalobcovi náhradu mzdy v zákonom stanovenej dobe 12 mesiacov a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovaný svoj návrh dôvodil tým, že sa nestotožňuje s dôvodmi neplatnosti výpovede, ktoré súd rozhodol v prvom a druhom stupni v rámci konania o určení neplatnosti výpovede. Žalovaný poukazuje na to, že výplata náhrady mzdy žalobcovi v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru predstavuje sankciu voči zamestnávateľovi, a preto pri jej ukladaní treba zohľadniť všetky súvisiace okolnosti. Najmä to, že žalobca bol v čase po neplatnej výpovedi od žalovaného zamestnaný u rôznych zamestnávateľov. U posledných zamestnávateľov vykonával prácu za výhodnejších podmienok v súvislosti s miestom výkonu práce. Žalobca nepreukázal, že vykonával prácu u týchto zamestnávateľov za nevhodnejších podmienok spočívajúcich napr. v hlučnosti, rizikovosti, prašnosti. Žalobca taktiež v období od apríla 2011 bol nezamestnaný, a to preto, že sám skončil tento pracovný pomer, ktorý mal uzatvorený na dobu neurčitú, čo nemožno považovať, že skončenie pracovného pomeru u týchto zamestnávateľov má súvislosť s výpoveďou danou žalovaným. Taktiež žalovaný poukazuje na to, že žalobca pri vyčíslení náhrady mzdy vychádza z nesprávneho rozhodného obdobia štvrtého štvrťroku roku 2008. Žalobca oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnaní listom doručeným dňa 30.3.2009, ale pracovný pomer trval do 31.3.2008. Žalobcovi vznikol nárok na náhradu mzdy od 1.4.2009, teda rozhodným obdobím je prvý štvrťrok roku 2009.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, pripojeným spisom OS Skalica sp. zn. 2C/159/2009, najmä rozsudkom OS Skalica č.k. 2C/249/2009-248, rozsudkom odvolacieho súdu, výplatnými páskami žalobcu, rozhodnutiami UPSVaR, kolektívnou zmluvou zamestnávateľa SKAND Skalica spol. s.r.o. a zistil tento skutkový stav veci:

Podľa pracovnej zmluvy zo dňa 1.10.1997 vznikol medzi účastníkmi pracovný pomer, keď bol dohodnutý nástup navrhovateľa do práce dňa 1.10.1997 ako uvedený druh práce/funkcia „Smennový majster MKD“, s miestom výkonu práce Skalica, na dobu určitú do 31.3.1998 s dohodnutou skúšobnou dobou 3 mesiace, podľa bodu 7. bol navrhovateľ povinný vykonávať prácu iného druhu alebo na inom mieste, ako

sa dohodli v tejto zmluve, len výnimočne, a to v prípadoch určených Zákonníkom práce /§§ 37 a 38/. Inak možno dohodnutý obsah pracovnej zmluvy zmeniť len vtedy, ak sa účastníci dohodnú na tejto zmene, ktorá sa musí vykonať písomne v dodatku k tejto zmluve. Dňa 31.3.1998 bolo dohodou predĺžené trvanie pracovného pomeru do 31.12.1998, dodatkom k pracovnej zmluve zo dňa 22.12.1998 do 30.9.2000 a dodatkom zo dňa 30.9.2000 bol pracovný pomer predĺžený na dobu neurčitú.

Podľa výpovede z pracovného pomeru zo dňa 22.12.2008 žalovaný v súlade s ustanovením bodu 5.3. Organizačného poriadku spoločnosti /vydanie č. 3 z 22.12.2008/ vydal konateľ spoločnosti dňa 22.12.2008 opatrenie, ktorým sa znižuje stav zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce. Týmto opatrením bol počet zamestnancov vykonávajúcich prácu na funkčnom mieste „dispečer nákladnej dopravy“ znížený na jedného. V dôsledku uvedeného opatrenia sa žalobca stal pre žalovaného nadbytočným, žalovaný nemá možnosť ho ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas. Z uvedených dôvodov dal žalovaný žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru v súlade s ustanovením § 63 ods. 1 písm. b/ ZP. Na výpovedi je uvedené, že žalobca odmietol prevziať bez podpisu dňa 23.12.2008, čo svojim podpisom potvrdil konateľ spoločnosti a Peter Masaryk. Následne dňa 29.12.2008 bola výpoveď doručená žalobcovi poštou.

Okresný súd Skalica rozsudkom č.k. 2C/159/2009-248 (právoplatným dňa 20.12.2011) v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/31/2011-305 zo dňa 18.10.2011 určil, že výpoveď žalovaného zo dňa 22.12.2008, doručená žalobcovi dňa 23.12.2008 je neplatná a pracovný pomer medzi účastníkmi trvá.

Z mzdových listov žalobcu, potvrdení od ÚPSVaR a výpovede žalovaného mal súd preukázané, že žalobca od 1.4.2009 mal nasledovný priebeh zamestnaní:

- Od apríla 2009 do októbra 2009 pracoval u zamestnávateľa KM Beta, kde dosiahol priemernú mesačnú čistú mzdu 5.703,47 eur.

- Od 1.11.2009 do 19.11.2009 pracoval u zamestnávateľa RIMS výroba s.r.o.. Pracovný pomer ukončil žalobca sám v skúšobnej dobe, pretože zamestnávateľ nesplnil podmienky, ktoré sľuboval pri nástupe.

- Od 20.11.2009 do 10.1.2010 bol žalobca nezamestnaný. Žalobca sa evidoval na ÚPSVaR dňa 24.11.2009 pričom za uvedené obdobie mu bola vyplatená podpora v nezamestnanosti v sume 855,20 eur.

- Od 11.1.2010 do 15.3.2010 bol zamestnaný u zamestnávateľa I.T.L. Spedition s.r.o. Břeclav. Tu dosiahol príjem netto 15.788,- Kč, t.j. priemerne mesačne 5.262,66 Kč. Pracovný pomer ukončil žalobca sám v skúšobnej dobe, pretože zamestnávateľ nesplnil podmienky, ktoré sľuboval pri nástupe.

- Od 16.3.2010 do 30.6.2010 bol žalobca nezamestnaný. Za uvedené obdobie mu ÚPSVaR vyplatil podporu v nezamestnanosti v sume 1.494,79 eur.

- Od 1.7.2010 do 31.12.2010 bol zamestnaný u zamestnávateľa INA Skalica spol. s.r.o.. Tu dosiahol príjem za 5 mesiacov netto 3.304,97 eur, t.j. priemerne mesačne 660,99 eur. Súdu žalobca nepreukázal príjem za december roku 2010. Pracovný pomer mal žalobca dohodnutý na dobu určitú do 30.6.2011. Pracovný pomer ukončil, nakoľko mal dohodnutý iný výhodnejší pracovný pomer u zamestnávateľa Auto Valúšek v Holíči od 1.1.2011.

- Od 1.1.2011 do 22.3.2011 bol zamestnaný u zamestnávateľa AUTO VALÚŠEK služby, s.r.o. v Holíči, kde žalobca skončil pracovný pomer, lebo nebol spokojný s pomermi u tohto zamestnávateľa. U uvedeného zamestnávateľa mal mesačný príjem v čistom priemerne 873,22 eur.

- Od 23.3.2011 do 2.5.2011 bol žalobca nezamestnaný. Od 17.4.2012 poberal podporu v nezamestnanosti do 17.4.2011 v sume celkom 363,30 eur.

- Od 3.5.2011 je zamestnaný žalobca u zamestnávateľa Ruukki Slovakia, s.r.o., kde žalobca podľa predložených výplatných pásov dosahuje mesačnú priemernú čistú mzdu v sume 664,40 eur.

Z mzdového listu žalovaného a výplatných pásov za obdobie od 1.1.2009 do 31.3.2009 mal sú preukázané, že žalobca v tomto období dosiahol priemerný hodinový zárobok v sume 4,4378 eur a priemerný mesačný zárobok v sume 723,58 eur.

Podľa § 252g ods. 1 ZP, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. septembrom 2011. Právne úkony urobené pred 1. septembrom 2011 a nároky, ktoré z nich vznikli, sa posudzujú podľa právnej úpravy účinnej do 31. augusta 2011. Súd preto posúdil nárok žalobcu v zmysle ustanovení Zákonníka práce účinného v čase neplatného skončenia pracovného pomeru.

Podľa § 79 ods. 1 a 2 Zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníku práce (ďalej len ZP), ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať.

Podľa § 118 ods. 2 ZP, mzda je peňažné plnenie alebo plnenie peňažnej hodnoty (naturálna mzda) poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu. Za mzdu sa nepovažuje plnenie poskytované v súvislosti so zamestnaním podľa iných ustanovení tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov, najmä náhrada mzdy, odstupné, odchodné, cestovné náhrady, príspevky zo sociálneho fondu, výnosy z kapitálových podielov (akcií) alebo obligácií, daňový bonus, náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca a náhrada za pracovnú pohotovosť. Za mzdu sa tiež nepovažuje ďalšie plnenie poskytované zamestnávateľom zamestnancovi zo zisku po zdanení.

Podľa § 134 ods. 1, 2 a 4 ZP, priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len "priemerný zárobok") zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období.

Rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

Priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Priemerný hodinový zárobok sa zaokrúhľuje na štyri desatinné miesta. Ak sa podľa pracovnoprávných predpisov má použiť priemerný mesačný zárobok, postupuje sa tak, že priemerný hodinový zárobok sa vynásobí priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca. Priemerný mesačný zárobok sa zaokrúhľuje na najbližší eurocent nahor.

Z rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 2C/249/2009-248 zo dňa 21.10.2010 (nadobudol právoplatnosť dňa 20.12.2011) mal súd preukázané, že výpoveď zo dňa 22.12.2008 daná zo strany žalovaného (zamestnávateľa) doručená žalobcovi (zamestnancovi) dňa 23.12.2008 je neplatná a pracovný pomer medzi účastníkmi trvá. V zmysle ust. § 79 ods. 1 a 2 ZP, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Žalobca navrhol priznať náhradu mzdy, ktorú vyčíslil za čas od 1.4.2009 do 21.12.2011 (t.j. 32 mesiacov a 21 dní mesiaca) v sume 32.186,60 eur, pričom podľa vyjadrenia žalobcu zo dňa 26.8.2010 doručeného tunajšiemu súdu pri výpočte náhrady mzda bola použitá zo strany žalobcu priemerná hodinová mzda v sume 6,04 eur a 7,5 hodinový pracovný čas. Pokiaľ ide o výšku hrubej mesačnej mzdy v tomto sa súd nestotožnil s tvrdeniami žalobcu, ktoré vychádzali z hrubej mzdy vyššej než ho vypočítal súd. Pri výpočte hrubej mzdy súd vychádzal z údajov uvedených vo výplatných lístkoch a mzdových listov žalobcu za obdobie 1. štvrtroku roku 2009. Práve toto obdobie považuje súd za rozhodné obdobie v zmysle ust. § 134 ods. 1 a 2 ZP podstatné pre výpočet priemerného zárobku. Je pravdou, že žalobca po doručení výpovede zo strany zamestnávateľa oznámil zamestnávateľovi v zmysle ust. § 79 ZP podaním zo dňa 29.3.2009, doručeným dňa 31.3.2009, že považuje výpoveď za neplatnú a trvá na tom, aby ho odporca naďalej zamestnával. Deň 31.3. 2009 je nepochybne dňom kedy si žalobca uplatnil svoje právo u zamestnávateľa, a to žiadať aby mu v súvislosti neplatnou výpoveďou bola pridelená práca i naďalej. Súd sa, ale nemôže stotožniť s tvrdeniami žalobcu, že tento deň bude relevantný, ako deň rozhodný pre určenie príslušného rozhodného obdobia pri zistení priemerného zárobku žalobcu. V danom prípade bude skutočnosť, ktorá je potrebná pre určenie rozhodného obdobia špecifikovaná dňom 1.4.2009, lebo je pravdou, že žalobca oznámil zamestnávateľovi dňa 31.3.2009, že trvá na ďalšom pridelení práce, ale v deň 31.3.2009 bol ešte zamestnancom žalovaného so všetkými právami a povinnosťami vyplývajúcimi a v tom čase ešte trvajúceho pracovného pomeru. Samotné oznámenie zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom pridelení práce i napriek oznámeniu má účinnosť odo dňa neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou, t.j. od 1.4.2009.

Vychádzajúc z rozhodného obdobia 1. štvrtroku roku 2009, zo mzdového listu žalovaného a výplatných pásov žalovaného za uvedené obdobie a súd dospel k záveru, že žalobca v tomto období dosiahol priemerný hodinový zárobok v sume 4,4378 eur a priemerný mesačný zárobok v sume 723,58 eur. Pri určení priemerného hodinového zárobku súd vychádzal z hrubej mzdy s poukazom na ust. §134 ods. 1 a 2 ZP a § 118 ods. 2 ZP žalovaného, t.j. zo zúčtovanej hrubej mzdy bez náhrad mzdy a odstúpeného nasledovne: za január 2009 zo sumy 529,03 eur, za február 2009 zo sumy 667,38 eur, za marec 2009 zo sumy 467,77 eur, t.j. spolu 1.664,18 eur podelené 375 hodinami odpracovaným za uvedené obdobie sa rovná priemerný hodinový zárobok v sume 4,4378 eur a priemerný mesačný zárobok je v tom prípade 723,58 eur (4,4378€ krát 7,5 krát 21,74).

Žalobca uplatňuje náhradu mzdy za obdobie od 1.4.2009 do 21.12.2011 teda za 32 mesiacov a 21 dní mesiaca. Žalovaný podal návrh, ktorým žiada, aby súd priznal žalobcovi náhradu mzdy len v rozsahu 12 mesiacov, a to z dôvodu, že počas neplatného skončenia pracovného pomeru žalobca bol pracovne činný, bez preukázania znevýhodnenia zamestnávania.

Súd vychádzajúc zo skutočnosti, že rozsahom návrhu žalovaného na zníženie rozsahu náhrady mzdy žalobcovi nie je súd viazaný, ale má súd za to, že v danom prípade je dôvod na primerané zníženie a následne nepriznanie žalovanému náhrady mzdy viac ako za 15 mesiacov. Náhrada mzdy pri neplatne rozviazanom pracovnom pomere, nemá charakter ekvivalentu mzdy, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi. Súd môže na žiadosť zamestnávateľa

náhradu mzdy za čas prevyšujúci v zákone primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 ZP, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 ZP. Súd vzal do úvahy, že v čase od neplatnej výpovede danej žalobcovi, t.j. od 1.4.2009 doposiaľ bol žalobca v šiestich pracovných pomeroch (u zamestnávateľa KM Beta, RIMS výroba s.r.o., I.T.L. Spedition s.r.o. Břeclav, INA Skalica, AUTO VALÚŠEK služby, s.r.o. v Holíči a toho času Ruukki Slovakia, s.r.o.) a trikrát bol evidovaný, ako nezamestnaný. Z výpovede žalobcu je zrejmé, že nezamestnaný bol vždy „z vlastného rozhodnutia“, nakoľko na ÚPSVaR sa vo všetkých troch prípadoch evidoval, pretože zamestnanie ukončil sám či už v skúšobnej dobe alebo i mimo nej z dôvodu, že mu nevyhovovali pracovné podmienky a pomery u zamestnávateľa. Taktiež súdu žalobca nepreukázal, že u zamestnaní žalobcu v období od 1.4.2009 do rozhodnutia súdu o neplatnosti výpovede nejako zhoršené podmienky zamestnávania žalobcu, čo do druhu práce, pracovného ohodnotenia alebo ďalšieho pracovného rozvoja, naopak žalobca bol počas celého obdobia v pracovnom pomere, a ak nebol bolo to krátke časové úseky z jeho vlastného rozhodnutia, nakoľko sám ukončil riadne uzatvorený pracovný pomer. Súd zistil, že počas uvedeného obdobia žalobca dosiahol príjem (či zo zárobku alebo podpory v nezamestnanosti) priemerne v čistom v sume 633,66 eur (plat 5.703,47 eur u zamestnávateľa KM Beta, podpora v nezamestnanosti 855,20 eur, plat 620,52 eur u zamestnávateľa I.T.L. Spedition s.r.o. Břeclav, podpora v nezamestnanosti 1.494,79 eur, plat 3.304,97 eur u zamestnávateľa INA Skalica, plat 2.619,67 eur u zamestnávateľa AUTO VALÚŠEK služby, s.r.o. v Holíči, podpora v nezamestnanosti 363,30 eur, plat 5.315,20 eur u zamestnávateľa Ruukki Slovakia, s.r.o., (plat u zamestnávateľa u RIMS výroba s.r.o. za obdobie od 1.11.2009 do 19.11.2009 a od INA Skalica za december 2010 súd nemal k dispozícii, ale žalobca potvrdil jeho výšku ako v predchádzajúcich mesiacoch) - celkom príjem 20.277,12 eur podelené 32 mesiacov = 633,66 eur), čo je porovnateľné príjmom u žalovaného, kde dosahoval za obdobie mesiacov október, november, december 2008 a január, február 2009 (súd nevychádzal pri porovnaní príjmu z príjmu za marec 2009 nakoľko v tomto mesiaci bolo vyplatené odstupné) priemerne príjem v sume 607,33 eur v čistom, teda neprišlo u neho k zhoršeniu sociálneho zabezpečenia. Súd vzal do úvahy obdobie po uplynutí zákonom stanovenej doby prevyšujúcej 12 mesiacov, keď žalovaný vykonával práce pre zamestnávateľa v Břeclavi, v Českej republike od 11.1.2010 do 15.3.2011 a skončil pracovný pomer, bol od 16.3.2010 do 30.6.2010 nezamestnaný. Je nepochybné, že výkon práce u tohto zamestnávateľa bol najviac vzdialený mimo jeho bydliska ako ostatné miesta výkonu práce u iných zamestnávateľov. Žalovaný mal snahu získať pracovnú pozíciu, aby si takto zabezpečil príjem. Nepochybne sa mu zvýšili náklady najmä s cestovným. Pracovný pomer ukončil a bol evidovaný ako nezamestnaný po dobu troch mesiacov. Prihliadajúc na hore uvedené skutočnosti má súd za to, že náhrada mzdy, predstavujúca určitú formu satisfakcie, odškodnenia žalobcovi, ako zamestnancovi, ktorému bola daná neplatná výpoveď z pracovného pomeru je dostatočná v sume 10.853,70 eur, ktorá predstavuje 15-násobok priemerného zárobku žalovaného, a to s poukazom na ust. § 79 ods. 2 ZP, ako zákonom stanovenú „minimálnu satisfakciu zamestnancovi a sankciu zamestnávateľovi“ v podobe 12-násobku a vo zvyšku uplatneného nároku za ďalších 20 mesiacov a 21 dní mesiaca náhradu znížil na 3 mesiace počas doby nezamestnanosti po skočení výkonu práce v Břeclavi. Súd v ostatnej časti do uplatneného nároku náhrady mzdy žalobcu z a m i e t o l.

Súd v časti uplatneného nároku na priznanie úroku z omeškania vychádzal z toho, že nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškania s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške stanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Zákonník práce z roku 1965 /Zák. č. 65/1965 Zb. v znení neskorších predpisov/ túto možnosť jednoznačne vyjadril vo svojom ustanovení § 256 ods. 2 prvá veta tak, že účastník, ktorého peňažný nárok nebol včas a riadne uspokojený, môže požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Keďže terajší Zákonník práce / Zák. č. 311/2001 Z.z./ a ani iný pracovnoprávny predpis nepodáva úpravu o úroku z omeškania, treba postupovať i v takomto prípade podľa občianskoprávných predpisov. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená Nar. vl. č. 87/1995 Z.z. pre omeškania s plnením peňažného dlhu ako vykonávacieho predpisu k ustanoveniu § 517 ods. 2 OZ. Úrok z omeškania je vo svojej podstate majetkovou sankciou. Má veriteľa v tomto prípade zamestnanca odškodniť za to, že nemohol použiť dlhovanú istinu náhrady mzdy, úžitky ktorej na druhej strane mohol za čas omeškania poberať dlžník - zamestnávateľ. Pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania nie je rozhodujúce, či žalovaný omeškaniu zavinil, resp. dôvod omeškania, na vznik nároku na úrok z omeškania stačí, že zákonom stanovená lehota plnenia uplynula. V danom konaní súd svojím rozhodnutím neurčuje splatnosť náhrady mzdy. Rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, t.j. iba potvrdzuje už

jestvujúce hmotné práva a povinnosti. Splatnosť náhrady mzdy vyplýva z ustanovení hmotného práva § 129 ZP k § 132 ZP, keď ustanovenia § 129 až 131 sa vzťahujú rovnako na všetky zložky príjmu zamestnanca poskytované zamestnávateľom, ak ide o ich splatnosť, výplatu a vykonávanie zrážok. Preto v časti nároku žalobcu týkajúceho sa úroku z omeškania súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, že s náhradou mzdy je žalovaný v omeškaní tak ako pri mesačnej splatnosti mzdy, a preto súd priznal žalobcovi 9% ročný úrok z omeškania priemerného mesačného zárobku za každý z 15 mesiacov.

V zmysle kolektívnej zmluvy uzatvorenej u žalovaného, ako zamestnávateľa podľa časti V. bodu 23 je splatnosť mzdy a náhrady mzdy splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr v priebehu nasledujúceho mesiaca, t.j. najneskôr posledný deň takto určeného mesiaca. Náhrada mzdy za mesiac apríl 2009 je splatná 31.5.2009, za máj 2009 je splatná 30.6.2009, za jún 2009 je splatná 31.7.2009, za júl 2009 je splatná 31.8.2009, za august 2009 je splatná 30.9.2009, za september 2009 je splatná 31.10.2009, za október 2009 je splatná 30.11.2009, za november 2009 je splatná 31.12.2009, za december 2009 je splatná 31.1.2010, za január 2010 je splatná 28.2.2010, za február 2010 je splatná 31.3.2010, za marec 2010 je splatná 30.4.2010, za apríl 2010 je splatná 30.5.2010, za máj 2010 je splatná 30.6.2010 a za jún 2010 je splatná 30.7.2010. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. pre omeškanie s plnením peňažného dlhu (nariadenie v § 3 a § 4 je vykonávacím predpisom k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Žalobca v konaní je oslobodený od platenia súdnych poplatkov v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. d/ Zák. o súdnych poplatkoch a preto súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť súdny poplatok s použitím ust. § 2 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch podľa položky 1 písm. a, b Sadzobníka súdnych poplatkov tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku.

Súd v časti rozhodovania o náhrade trov konania posúdil nárok s použitím ustanovenia §142 ods. 2 O.s.p. a to v časti nároku na náhradu mzdy za obdobie 12 mesiacov, keď mal žalobca len čiastočný úspech v konaní a v časti nároku presahujúceho 12 mesiacov podľa §142 ods. 3 O.s.p. ako výnimky zo zásady úspešnosti v konaní.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods. 2 O.s.p. ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu právo.

Žalobca uplatnil nárok na náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov s tým, že základný nárok na náhradu mzdy bol daný právoplatným rozhodnutím o neplatnosti skončenia pracovného pomeru medzi účastníkmi. Za obdobie 12 mesiacov žalobcovi patrí právo na náhradu mzdy bez možnosti jeho zníženia a za čas prevyšujúci obdobie 12 mesiacov závisí na úvahe súdu, keď súd môže na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať. Žalobca pri vyčíslení práva na náhradu mzdy za 12 mesiacov vychádzal z priemerného zárobku za rozhodné obdobie štvrtého štvrtroku 2008 a súd pri rozhodovaní náhrady mzdy vychádzal z priemerného zárobku za rozhodné obdobie prvého štvrtroku 2009, keď prišlo k priznaniu nižšej náhrady mzdy, než uplatnil žalobca a tým mal žalobca v tejto časti nároku v konaní len čiastočný úspech. Súď preto v tejto časti uplatneného nároku žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Podľa § 142 ods. 3 O.s.p. aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

V zmysle § 142 O.s.p. platia pri rozhodovaní o trovách konania dve základné zásady, t.j. že sa hradia len trovy potrebné na účelné uplatnenie alebo bránenie práva a že sa právo na náhradu trov konania riadi mierou procesného úspechu (§ 142 ods. 1 a 2 O.s.p.). Ustanovenie § 142 ods. 3 OSP predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Účastníkovi konania súd v zmysle tohto zákonného ustanovenia prizná plnú náhradu trov konania, hoci mal vo veci len čiastočný úspech, v troch prípadoch: 1. ak účastník mal neúspech v pomerne nepatrnej časti, 2. ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku a 3. ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. V poslednom prípade z dikcie zákonného ustanovenia vyplýva, že úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške plnenia. Pokiaľ sa ňou rieši základ uplatňovaného nároku, použitie ustanovenia § 142 ods. 3 OSP z hľadiska rozhodovania o trovách konania neprichádza do úvahy. Úvaha o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo. Ide spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti) ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume účastník uplatňoval. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu (prípadne znaleckého posudku). Ak je tento splnený, je potrebné o náhrade trov konania rozhodnúť podľa tohto ustanovenia.

V danej veci sa žalobca domáhal priznania náhrady mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 79 ZP. Žaloba žalobcu je čo do právneho základu opodstatnená (žalovaný ako zamestnávateľ so žalobcom neplatne skončil pracovný pomer) a čiastočne súd jeho žalobe vyhovel. Určenie výšky plnenia (času presahujúceho 12 mesiacov) bolo nepochybne závislé na úvahu súdu na žiadosť žalovaného ako zamestnávateľa. Preto boli splnené všetky zákonné predpoklady v časti nároku na priznanie náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov na rozhodnutie o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 3 OSP (žalobca mal v konaní čiastočný úspech a rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu). Žalobca navrhol priznať náhradu mzdy za ďalšie obdobie 20 mesiacov a 21 dní a súd priznal náhradu mzdy za obdobie ďalších 3 mesiacov presahujúcich obdobie 12 mesiacov. Súd preto v zmysel hore uvedeného priznal žalobcovi náhradu trov konania z priznaného nároku 2.170,74 eur (3 x 723,58). Žalobca prostredníctvom advokátky navrhol a vyčíslil trovy právneho zastúpenia v zmysle Vyhl. č.655/2004 Z.z. Súd priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia pri základnej sadzbe tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v sume 91,29 eur, odmene vo výške 1/3-iny v sume 30,43 eur, 2/3-ín v sume 60,86 eur a 1/4-iny v sume 22,82 eur takto:

- za 12 úkonov právnej služby v sume 1.095,48 eur (prevzatie a príprava, podanie žaloby, účasť na pojednávaní dňa 8.6.2010, 9.9.2010 - presahujúci dve hodiny, 7.10.2010, 30.11.2010, 11.10.2012, písomné podanie vo veci zo dňa 26.8.2010, 22.10.2010 a 3.1.2012 - zmena petitu návrhu, 28.2.2012) podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 cit. vyhl.

- 20% DPH za 11 úkonov právnej služby v sume 200,84 eur

- za 2 úkony vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 121,72 eur s 20% DPH v sume 2,43 eur (ďalšie rokovanie s klientom v trvaní 1,5 hod. dňa 10.6.2010 a 19.10.2010) podľa §10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 2 cit. vyhl.

- za 3 úkony vo výške jednej štvrtiny základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 68,46 eur s 20% DPH za dva úkony v sume 9,13 eur (vznesenie námietky zaujatosti, účasť na odročenom pojednávaní dňa 28.1.2010, účasť na pojednávaní, na ktorom sa len vyhlásilo rozhodnutie dňa 31.10.2012) podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 5, 8 cit. vyhl.

- režijný paušál za 17 úkonov právnej služby v sume 145,35 eur (v roku 2009=3 x 6,95, v roku 2010=9 x 7,21, v roku 2011=1 x 7,41, v roku 2012=2 x 7,63 + 20% DPH)

- náhrada cestovného 2 x cesta na pojednávanie dňa 11.10.2012 a 31.10.2012 na ceste Bratislava - Skalica a späť v sume 103,42 eur (2 x 180 km x 0,183 eur = 65,88 + spotreba 6,6l/100 km x cena benzínu 1,58 eur/1l)

- náhrada straty času na ceste na pojednávania dňa 11.10.2012 a 31.10.2012 spolu v sume 152,52 eur (za každú začatú polhodinu a to 2 x 2 x 3 po 12,71 eur

- spolu v sume 1.899,35 eur a to v sume 1.514,04 eur predchádzajúcemu právnenému zástupcovi žalobcu a v sume 385,31 eur terajšej advokátke žalobcu. Súd nepriznal uplatnenú náhradu vo výške jednej tretiny základnej sadzby tarifnej odmeny vyčíslené žalobcom ako rokovanie s protistranou dňa 21.1.2011, keď nepredložil o rokovaní žiaden doklad.

Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania titulom iných trov a to náhradu za stratu na zárobku za účasť na pojednávaní dňa 11.10.2012 v sume 12,42 eur. Podľa potvrdenia zamestnávateľa žalobca v deň pojednávania mal pracovný čas od 7,30 hod. do 16,00 hod. a dosahuje hodinový zárobok v sume 4,14 eur. Súd priznal náhradu za stratu na zárobku za 3 hodiny, keď pojednávanie začalo o 9,30 hod. a trvalo do 11,00 hod, t.j. 1,5 hod a na prepravu zo sídla súdu v Skalici do miesta výkonu práce v Holiči pri vzdialenosti 7 km je dostatočný čas na cestu tam a späť v trvaní 1,5 hod.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, dvojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, písm. a/-f/ O.s.p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.)

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.)

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).